

NIEUWSBRIEF

D' ENGELENBURGH FIJNAART

Molenstraat 24 4793 EG Fijnaart

april 2026

www.villa-engelenburgh.com

Met Bram, 2016 - foto: Johan de Witte

De eerste nieuwsbrief 'na Ellen'. Om met de deur in huis te vallen: ja het leven gaat door, nee het went niet en 'het krijgt geen plekje'. Het blijft een wond, in een geheel ander bestaan, een heel ander leven, waarin ik een weg moet vinden, met onder de oppervlakte een gedurige pijn omdat ik zonder Ellen verder moet. Het zou echter geen recht doen aan haar levenslust, haar sprankelende energie en haar inzet om de emotie die 'muziek' heet te laten verstommen in d'Engelenburgh, en hoewel ik niet weet hoe de eerste uitvoering zal aangrijpen, gaan we toch van start. Met een sprong in het diepe: het evenement dat al jaren één van de hoogtepunten is en waaraan Ellen meermaals een vocale bijdrage leverde. Ik hoop op een fijne opkomst!

Graag tot ziens, Marcel Deelen. En toch [ook namens Ellen](#).

zondag 24 mei 14.30 uur, kaarten €15,-

JAZZ MET PINKSTEREN met Bram Wijnands

Als vanouds ons Jazz met Pinksteren met de ongeëvenaarde Bram Wijnands, meester van stride piano. En ter herinnering aan Ellen.

Bram is de specialist van de legendarische Jazzpianist Erroll Garner uit de jaren '30 van Amerika. Het was Erroll Garner die zonder kennis van het notenschrift zijn eigen manier van spelen introduceerde. De autodidactische Garner speelde alles op het gehoor en voelde, ook in zijn latere carrière, nooit behoefte om het notenschrift te leren. De muziek kwam bij hem van binnenuit. Mede hierdoor en dankzij zijn aangeboren talent voor het klavier, ontwikkelde hij een unieke stijl.

Zijn pianostijl werd gekenmerkt door het zo karakteristieke akkoord 'strumming' van de linkerhand en een slepende rechterhand in de melodie, dit gecombineerd met een verfijnd gevoel voor dynamiek en ritmische accenten. Een ander aspect van zijn stijl was het harmonisch rijke rubatospel (waarbij de uitvoerende musicus wordt geacht ritmisch gelijk genoteerde noten qua tempo ongelijkmatig te spelen, zodat het muziekstuk meer gaat leven), met over elkaar buitelandse arpeggio's in de 'ballads'. (Een arpeggio is een akkoord waarvan de tonen niet tegelijk maar na elkaar worden gespeeld, als een soort muziekoversiering.)

Garner was ook beroemd om zijn bijzondere intro's, solo gespeeld aan het begin van een vertolking, dikwijls kleine composities op zich. Zijn begeleiders wisten dan vaak niet op welk nummer het zou uitdraaien, maar hij verwachtte van hen dat zij het op tijd zouden oppakken.

De in Eindhoven geboren **Bram Wijnands** formeerde in 1989 zijn eerste trio om deel te nemen aan het Heineken Jazzfestival in Rotterdam. Hij studeerde in 1991 af aan het Hilversums Conservatorium en vestigde zich in de V.S.. In 1998 trad Bram op in de Carnegie Hall in New York. Hij werkte met o.a. Deborah Brown, Slide Hampton, Gene Connors, Richard Ross, Hal Melia, Bob Kindred, Warren Vache, Jimmy Slide, Jon Hendricks en een bekende groep van de 'eastcoast': 'Dukes Boys'. Bram is sinds 2000 verbonden aan de universiteit in Kansas City, waar 6 April al jaren 'Bram Wijnands Day' is. Sinds 2014 treedt Bram jaarlijks op in d'Engelenburgh als graag gehoorde gast.

Reserveer via engelenburgh@live.nl of 06 8357 2448.

Na afloop is er in de tuin een 'ontmoet en groet' moment.

[Hier een leuk interview met Bram](#)

[En hier Bram in Singapore.](#)

Tijdens het jazzconcert in 2017 (foto Johan de Witte)

IT'S THE ORDINARY LIFE THAT LEAVES THE LASTING IMPRESSION

Ooit hoorde ik een ontroerend gedicht dat de liefde, de eenheid en het gemis beschreef van degene die achterbleef. Hoewel het in de oorspronkelijke taal veel treffender is, heb ik gepoogd een vertaling te schrijven.

Juist het alledaagse leven is het, dat beklijft,
geen grote daden, gebikt in steen.
Kleinigheden: een gebaar, een woord; alleen
een herinnering, hoe vluchtig ook, die blijft,
als voetstappen in de sneeuw, of een spoor
langs de vloedlijn in het natte zand,
elke stap gezamenlijk, in gedeeld verlangen
en gedeelde toekomst, hand in hand

en als het kon, dan zou ik hier voor eeuwig blijven
en na elk terugvloeiend getij
dezelfde afdrukken achterlaten
die mijn voet in zand of sneeuw zou schrijven
om elke voorbijganger te vertellen
dat de vrouw van wie ik houd,
die mij ongedacht en pijnlijk is ontnomen
eens hier was, aan mijn zij.

*It's the ordinary life
that leaves the lasting impression
not carved in stone, but fleeting
Like his footsteps in the snow
I wanted to lay my heel to his heel,
his toe to my toe
And if I could, I would live here for ever
and remake the same imprints
in every new snowfall
telling every passerby
that the man I loved
who is so tragically torn from me
was once here by my side.*

*Het [paginagrote artikel in Trouw](#)
gelezen? (dec. '25)*

WEER NAAR DE OPERETTE

Zoals bekend schitterde Ellen in vijftien operettes als hoofdrolspeelster (alleen in 'Die Fledermaus' had zij de tweede rol en die prefereerde zij omdat deze net zoveel, zo niet meer aandacht trok, en deze haar op het lijf was geschreven).

Deze operettes waren grotendeels vastgelegd op videobanden. Inmiddels zijn deze gedigitaliseerd. Bij voldoende belangstelling wordt een middag/avond georganiseerd om hiervan de genieten. Reacties via engelenburgh@live.nl
